

Piet loopt de wei in. Daar staat een koe. 'Mag ik een hapje van jou?' vraagt Piet, die nu echt wel trek heeft. 'Boe,' roept de koe, wat ook zoiets als 'nee' betekent. Hij tilt zijn staart op en een dikke vlaai valt op de grond, vlak voor de neus van Piet.

Gaat Piet poep eten? Nee, zoveel honger heeft hij ook weer niet. Een strontvlieg dan? 'Mag ik jou eten?' vraagt Piet.

'Nee, natuurlijk niet!' roept de vlieg. 'Ik ben zó belangrijk. Ik ruim alles op, dat zie je toch? Zonder mij zou het hier een grote bende zijn!'

Piet, de kat die altijd trek heeft, weet het niet meer. Wat kan een kat nog eten?
Misschien moet hij net als de koe en de schapen gras gaan eten?
Maar van gras moet een kat overgeven. En Piet heeft een lege maag waar iets in moet. Niet uit.
Wat ellendig is dit, denkt Piet. Hij wil gewoon weten wat hij wél mag eten.

Appels en peren lust Piet niet. Hij is een kat, hè, geen konijn!
En Piet is bang dat er dan weer andere dieren boos worden. Omdat zij fruit heel belangrijk vinden voor zichzelf, en zichzelf weer heel belangrijk vinden voor iets anders.